

ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਆਗੂ ਅੱਜ ਲੁਧਿਆਣਾ ਕਨਵੈਨਸ਼ਨ 'ਚ ਹੋਣਗੇ ਸ਼ਾਮਲ

ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, (ਜਨਕ ਮਹਾਨ)- ਪੰਜਾਬ ਅੰਦਰ ਵੀ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਆਈ. ਆਈ. ਆਰ. ਤਹਿਤ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਆਸਾਮ, ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਪੰਡਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨੀ ਵਰਗ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਵਿਰੋਧੀ ਵੋਟ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਗਲਤ ਵੋਟਾਂ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਖਤਰਿਆਂ ਨੂੰ

ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਗਾਊਂ ਸੂਚੇਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲੋਕ ਮੁੱਦਿਆਂ ਆਧਾਰਿਤ ਆਰਥਿਕ ਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਲੋਕ ਪੱਖੀ ਰਾਜਨੀਤਕ ਬਦਲ ਸੁਝਾਓਨ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਲਾਬੀ ਮਾਰਕਸਵਾਦੀ ਪਾਰਟੀ (ਆਰ ਐੱਮ ਪੀ ਆਈ), ਸੀਪੀਐਮ (ਐੱਮ ਐੱਲ) ਲਿਬਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਡਾ. ਬੀ ਆਰ ਅੰਬੇਡਕਰ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 7 ਜੂਨ ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਅੰਬੇਡਕਰ ਭਵਨ ਵਿਖੇ ਹੋ ਰਹੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਨਵੈਨਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਤੇ ਪਠਾਨਕੋਟ ਜਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਥੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ। ਆਰ. ਐੱਮ. ਪੀ. ਆਈ. ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ

ਤੇ ਪਠਾਨਕੋਟ ਜਿਲ੍ਹਾ ਕਮੇਟੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਮੁੱਖ ਆਗੂ ਕਾਰਮੇਭ ਮੰਗਤ ਰਾਮ ਪਾਸਲਾ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਉੱਪਰੰਦੇ ਦੌਰਾ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਆਰਥਿਕ ਤੇ ਰਾਜਨੀਤਕ ਅਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰੈੱਸ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲਗਾਤਾਰ ਵਧ ਰਹੀਆਂ ਤੇਲ, ਗੈਸ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਨਾਲ ਜਨਰਲ ਮਹਿੰਗਾਈ ਵੱਧਣ ਕਰਕੇ ਦੇਸ਼ ਅੰਦਰ ਬੇਚੈਨੀ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਜਿਲ੍ਹਾ ਸਕੱਤਰ ਕਾਰਮੇਭ ਨੱਬਾ ਸਿੰਘ ਛਤਵਾਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਲੋਕਾਂ ਲੋਕ ਚੱਲੋਂ' ਮੁਹਿੰਮ ਨੂੰ

ਮਿਲੇ ਚੰਗੇ ਹੁੰਗਾਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਮੁਹਿੰਮ ਨੂੰ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਹੋਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਾਰਮੇਭ ਸਿਰਦਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਹੇਠ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਗੂ ਸਿੰਘ ਨੌਕਰਸੇਵਾ, ਪਿਆਨ ਸਿੰਘ ਠਾਕਰ, ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਸਿੱਖ ਆਲੱਪ, ਸਮੇਰ ਸਿੰਘ ਨਵਾਂ ਪਿੰਡ, ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬੁੱਟਰ, ਅਭਿਨਾਥ ਸਿੰਘ, ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਸਲਾਚ, ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਘੋਗ, ਬਲਕਾਰ ਚੰਦ ਭਰਿਆਲ ਲਾਹੜੀ, ਬਲਦੇਵ ਰਾਜ ਭੋਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਾਜ਼ਰ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ।

ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲਾਂ 'ਤੇ ਕੌਂਸਿਆ ਸ਼ਿਕੰਜਾ ਸ਼ਲਾਘਾਯੋਗ : ਸਰੋਤਾ

ਬਿਆਸ (ਪਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਚੱਖੜਾ) ਹਲਕਾ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ 'ਆਪ' ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਆਗੂ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਰੋਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮਨਮਨਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਧਾਈਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਵੀਸ਼ੀ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਲਾਘਾਯੋਗ ਕਦਮ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਕੈਪਟਨ ਸਰਕਾਰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨਮਨਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀਸ਼ੀ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਮਾਨ ਨੇ ਵਿਚਾਰਵਾਨੀ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਦੇ ਰੋਕ ਵਿੱਚ ਫੇਸਲਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਨਾ 5 ਵੀਸ਼ੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੀਸ਼ੀ ਨਾ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਧਿਅਮ ਕੋਲੋਂ ਜੋ ਵੱਧ ਵੀਸ਼ੀ ਵਧਾਈਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲੱਗੇਗੀ। ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ 'ਤੇ ਹੋਏ ਲਾਠੀਚਾਰਜ ਦੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਲ ਵੱਲੋਂ ਨਿੰਦਾ

ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, (ਜਨਕ ਮਹਾਨ)- ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਲ ਨੇ ਪੁਲਸ ਪ੍ਰਬਾਸਨ ਵੱਲੋਂ ਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਟੀ. ਐਚੀ. ਪਾਸੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਲਾਠੀਚਾਰਜ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਸ਼ਿਕੰਜਾ ਵਿੱਚ ਨਿਖੇਧੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਪ੍ਰੈੱਸ ਨੋਟ ਜਾਰੀ ਕਰਦਿਆਂ ਸੂਬਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਸਹਾਇਪੁਰ, ਡਬੀਐਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤਰਲੋਕ ਸਿੰਘ ਬੁੱਟੀ ਨੇ ਪ੍ਰੈੱਸ ਬਿਆਨ ਜਾਰੀ ਕਰਦਿਆਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਪੁਲਸ ਪ੍ਰਬਾਸਨ ਵੱਲੋਂ ਨੌਜਵਾਨਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਠੀਚਾਰਜ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦਾ ਮਨੋਕਲ ਤੌੜ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਨੋਸੰਮੇਟ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਾਠੀਚਾਰਜ ਕਰਕੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਸਮੂਹ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦਾ ਸਾਡੀ ਸੁਨੀਅਨ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇ ਨਾਲ ਸੱਥਾ ਜੜ੍ਹ 'ਤੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮੱਦੇ ਵਿਚਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਅਮਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਹੋਪੇ, ਜ਼ਫ਼ਰੀਪ ਸਿੰਘ, ਮੁੱਖ ਸਿੰਘ, ਮਨਜੋਤ ਸਿੰਘ, ਲਖਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ, ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਘੱਲਾ ਆਦਿ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ।

ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਲਾਈਨਮੈਨਾਂ 'ਤੇ ਵਹਿਸ਼ੀਆਨਾ ਲਾਠੀਚਾਰਜ ਨਿੰਦਣਯੋਗ

ਤਰਨ ਤਾਰਨ (ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ)- ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਲਾਬੀ ਮਾਰਕਸਵਾਦੀ ਪਾਰਟੀ (ਆਰਐੱਮਪੀਆਈ) ਦੇ ਜਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਚਮਨ ਲਾਲ ਦਰਾਸਕੋ, ਜਿਲ੍ਹਾ ਸਕੱਤਰ ਮੁਖਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮੱਠਾ, ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਪੰਡੋਰੀ ਨੇ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਲਾਈਨਮੈਨਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਹਿਸ਼ੀਆਨਾ ਪੁਲਸ ਲਾਠੀਚਾਰਜ ਦੀ ਸ਼ਿਕੰਜਾ ਨਿਖੇਧੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪੰਡੋਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰੈੱਸ ਬਿਆਨ ਜਾਰੀ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਮਾਨ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਲੋਕ ਮਾਰੂ ਨੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਬਰ ਕਿਰਦਾਰ ਦਿਨ-ਦਿਨ ਬੇਪਦਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਗਵੰਤ ਮਾਨ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਪੁਲਸ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਜ਼ਮਰੂਗੀਅਤ ਦਾ ਘਾਟਾ ਖੌਦ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੌੜ ਮੱਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੰਘਰਸ਼ੀ ਤਬਕਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਵੀ ਸੰਗਠਨ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਪੁਲਸੀਆ ਕਰਿਹ ਨਾ ਵਾਪਸਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਾਬਰ ਹੱਥਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਹਰ ਮੱਦ ਤੋਂ ਤਿੱਖਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਭਗਤ ਪੁਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ 122ਵੇਂ ਜਨਮ ਦਿਹਾੜੇ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਪੱਦੇ ਲਗਾਏ

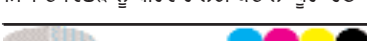
ਧਾਰੀਵਾਲ, (ਮਨਦੀਪ ਵਿੱਕੀ)- ਭਗਤ ਪੁਰਨ ਸਿੰਘ ਸਮਾਜ ਭਲਾਈ ਸੁਸਾਇਟੀ ਧਾਰੀਵਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਇਜ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਭੱਟੀ ਵਲੋਂ ਆਪਣੀ ਟੀਮ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਮਿਸ਼ਨ ਸਕੂਲ ਦੀ ਗਰਾਊਂਡ ਵਿੱਚ ਪਿੰਗਲਵਾਣਾ (ਐਂਮੀਟ੍ਰਸਟ) ਦੇ ਬਾਨੀ ਭਗਤ ਪੁਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ 122ਵੇਂ ਜਨਮ ਦਿਹਾੜੇ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਪੱਦੇ ਲਗਾਏ ਗਏ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਇਜ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਭੱਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਭਗਤ ਪੁਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਾਏ ਮਾਰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਪਗ੍ਰਹ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ, ਵਾਤਾਵਰਨ ਨੂੰ ਸੁੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਰੁੱਖ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਸ਼ਾਦੀ ਭੋਜਨ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਵਾਤਾਵਰਨ ਦੀ ਸਾਂਝ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨਾ ਹਰਕ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਫਰਜ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਲਈ ਆਕਸੀਜਨ ਅਤੇ ਸੁੱਚ ਵਾਤਾਵਰਨ ਦਾ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਆਕਸੀਜਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਜਿਉਣਾ ਨਾ-ਮੁਮਕਨ ਹੈ। ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਰਹਿਤ ਵਾਤਾਵਰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਪੱਦੇ ਲਗਾਉਣ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰੀਵਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਨ ਨੂੰ ਸੁਭਿਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਾਰੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਇਜ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਭੱਟੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਮ ਕੁਮਾਰ, ਹਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਵਿਜੈ ਕੁਮਾਰ, ਪਵਨਦੀਪ ਸਿੰਘ ਵਿੱਕੀ ਭਵਾਲੀਆ ਆਦਿ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ।

ਸਰਕਲ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਰਬਜੀਤ ਲਾਲੀਆਂ ਨੇ ਵਿਨੋ ਪਰਿਯਾਲ ਦੇ ਹੱਕ 'ਚ ਕੀਤਾ ਚੋਣ ਪ੍ਰਚਾਰ

ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, (ਜਨਕ ਮਹਾਨ)- ਸਰਕਲ ਪ੍ਰਠਾਣਾ ਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੰਘ ਲਾਲੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਸਮੇਤ ਦਿਨਾਨਗਰ ਦੇ ਵਾਡਕ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਿਨੋ ਪਰਿਯਾਲ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਚੋਣ ਪ੍ਰਚਾਰ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਲਾਲੀਆਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਾਲਦੇ ਦੇ ਦਿਸ਼ਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਹਲਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਦਿਨਾਨਗਰ ਦੇ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ 15 ਉਮੀਦਵਾਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਿਨੋ ਪਰਿਯਾਲ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਹਵਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਦੀਆਂ ਨੀਤੀਆਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਦਿਨਾਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਲਹਿਰ ਚੱਲ ਪਈ ਹੈ ਅਤੇ ਵੋਟਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਸਮਰਥਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵੀਨ ਚੌਹਰੀ ਸਰਕਲ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਲਵਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਯੂਥ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਪਵਨ ਮੇਘੀਆਂ, ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ ਬਿੱਟੂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼ਹਿਰੀ, ਵਿਜੈ ਕੁਮਾਰ ਜੋਨੀ, ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ ਬਿੱਟੂ, ਰਾਜਾ ਆਦਿ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ।

ਅਕਾਲੀ (ਅਗੁ) ਸੁਭਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਸੇਲ ਸਦਮਾ ਚਿਹਰੇ ਵਿਖੇ ਤਹਿਤ

ਝਬਾਲ, (ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੋਨੀ)- ਸੀਨੀਅਰ ਅਕਾਲੀ ਆਗੂ ਸੁਭਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਲੱਕੀ ਕਸੇਲ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਗਿਰਫ਼ਾ ਸਦਮਾ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸਾਬਕਾ ਸਰਕਾਰ ਸ੍ਰ: ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਬਿਮਾਰੀ ਬਾਅਦ ਦਿਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਅੰਤਿਮ ਸੇਵਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਕਸੇਲ ਵਿਖੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਗਹਿਰੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਹਲਕਾ ਵਿਚਾਰਜ ਕੰਚਨਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ, ਨਵਤੇਜ ਸਿੰਘ ਮੋਨੇਜਰ, ਜੇ ਈ ਨੀਨਹਾਲ ਸਿੰਘ ਕਸੇਲ, ਲਾਨਪਾਲ ਲਾਲੀ ਸਿੰਘ ਕਸੇਲ, ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕਸੇਲ, ਸਾਬਕਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਤੇਰਾਂ ਸਿੰਘ ਸੋਹਲ, ਸਾਬਕਾ ਐੱਸਪੀਐੱਸ ਮੈਂਬਰ ਜਥੇਦਾਰ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਗੰਗੀਬੰਤਾ, ਸਾਬਕਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਪ੍ਰਭਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੌਰ, ਸਰਬਜੀਤ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਾਓ, ਪਟਵਾਰੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਚਰਾਕ, ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਿੰਘ, ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੰਘ ਐਮ, ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਐਮ, ਸ਼ਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਭੋਜੀਆਂ, ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਕਸੇਲ, ਖ਼ਜ਼ਾਨ ਸਿੰਘ ਫੋਜੀ, ਜਗਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਲਾਲ ਸਿੰਘ, ਬੰਬੀ ਕਸੇਲ, ਨਿਰਵਣ ਸਿੰਘ, ਬਲਗੋਬ ਸਿੰਘ, ਮੈਂਬਰ ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੌਰ, ਮੈਂਬਰ ਸਮਝੌਤ ਕੌਰ, ਮੈਂਬਰ ਸਾਬ ਸਿੰਘ, ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਬੌਰਾਂ ਵਰਮਾ, ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬੁੱਲ ਅਤੇ ਸਮਝੌਤ ਸਿੰਘ ਕਸੇਲ ਨੇ ਸਰਬਜੀਤ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਕਰਦੇ ਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਘਾਟਾ ਦੱਸਿਆ।

ਤਰੁਣ ਚੁੱਘ ਨੇ ਰਾਜ ਸਭਾ ਲਈ ਕਾਰਜ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਏ

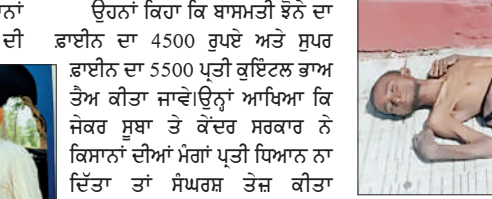
ਛੋਰਵਾ, (ਮਨੋਜ ਕੁਮਾਰ) : ਭਾਰਤੀ ਸਨਤਾ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਕੌਮੀ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਤੇ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਰਾਜ ਸਭਾ ਉਮੀਦਵਾਰ ਤਰੁਣ ਚੁੱਘ ਔਤਵਾਰ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਰਾਜ ਸਭਾ ਚੋਣਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਪੱਤਰ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਡਾ. ਮੇਹਤਾ ਯਾਦਵ, ਸੂਬਾ ਭਾਜਪਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਮੇਤ ਖੰਡੇਵਾਲ, ਸੂਬਾ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੰਤਰੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਭਾਜਪਾ ਆਗੂ ਤੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਮਾਹੀ ਵਰਕ ਮੈਜ਼ਦ ਸਨ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਤਰੁਣ ਚੁੱਘ ਨੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਮੋਦੀ, ਕੇਂਦਰੀ ਗ੍ਰਹਿ ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਅਮਿਤ ਸ਼ਾਹ, ਭਾਜਪਾ ਦੇ ਕੌਮੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਿਤਿਨ ਨਵੀਨ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਆਮ ਵਰਕ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮਾਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵੀ ਵੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਚੁੱਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਇਮਾਨਦਾਰ ਤੇ ਸਮਰਪਣ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣਗੇ। ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਡਾ. ਮੇਹਤਾ ਯਾਦਵ, ਸੂਬਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਮੇਤ ਖੰਡੇਵਾਲ ਤੇ ਸੀਨੀਅਰ ਭਾਜਪਾ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਤਰੁਣ ਚੁੱਘ ਨੂੰ ਸ਼ੁਕਰਮੰਗਨਾਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਤੇ ਭਾਜਪਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣਗੇ।

ਝੋਨੇ ਦੀ ਬਿਜਾਈ ਲਈ ਬਿਜਲੀ, ਬੀਜ, ਤੇਲ, ਖਾਦ ਤੇ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਅਗਾਊਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ

ਝੋਨਾ/ਫਿਰਗੜ੍ਹ ਚੂੜੀਆਂ (ਤਰਲੋਕ ਬੱਗਾ)- ਜਮਜੂਰੀ ਕਿਸਾਨ ਸਭਾ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਪਿੱਠੋਂ ਰਵਾਲ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਬਾਬਾ ਧੰਨਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਖੇ ਹਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਰਵਾਲ, ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਰਵਾਲ ਦੀ ਦਵਾਈਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਬੋਝ ਨਾ ਆਵੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸੁਸਾਇਟੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਕਿਸਾਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਕਰੋ। ਬਿਜਲੀ ਦੀ

ਦੇਕੜ ਦੇ ਪੈਸੇ ਤਰੁੰਤ ਵੇਡੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਅੱਗ ਤੋਂ 30000 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਦੇਕੜ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਹਨਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਸਮਤੀ ਝੋਨੇ ਦਾ ਫ਼ਾਈਨ ਦਾ 4500 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਸੁਪਰ ਫ਼ਾਈਨ ਦਾ 5500 ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਭਾਅ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੂਬਾ ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਪੂਰੀ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੌਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਤਹਿਸੀਲ ਸਕੱਤਰ ਰਾਜਪਾਲ ਸਿੰਘ ਫਤਹਿਗੜ੍ਹ ਚੂੜੀਆਂ, ਦਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੇਠੀ ਠੱਠਾ, ਬਾਬਾ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਫਤਹਿਗੜ੍ਹ ਚੂੜੀਆਂ, ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਪਿੰਡੀ, ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਪਿੰਡੀ, ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਰਵਾਲ, ਚੱਢਪਾਲ ਸਿੰਘ ਰਵਾਲ, ਜੱਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਰਵਾਲ, ਪਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਰਵਾਲ, ਅਜੀਤ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਰਵਾਲ, ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਰਵਾਲ, ਗੁਰਮੇਲ ਸਿੰਘ ਰਵਾਲ, ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਰਵਾਲ, ਹਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਫ਼ਾਰੀਵਾਲੀ, ਕੁਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਫ਼ਾਰੀਵਾਲੀ ਆਦਿ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ।

ਬਿਆਸ (ਪਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਚੱਖੜਾ)- ਜੀ. ਆਰ. ਪੀ. ਚੰਗੇ ਬਿਆਸ ਦੇ ਐੱਸ. ਆਈ. ਜਸਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਏ. ਐੱਸ. ਆਈ. ਸੁਭੇ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਸਟਾਰਵਾਰੀ ਦਿੱਦਿਆਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਬਿਆਸ ਦੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ ਅਣਪਛਾਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਟਾਸ ਮਿਲੀ ਜਿਸ ਦੀ ਉਮਰ ਕਰੀਬ 40/45 ਸਾਲ ਸੀ। ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਨਾਖਤ ਲਈ 72 ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਮਰਗੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਰ. ਪੀ. ਦੇ ਪੁਲਸ ਥਾਣਾ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਆਰਐੱਸਪੀਐੱਲ ਗਰੁੱਪ ਨੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਚਲਦਿਆਂ 50 ਸਾਲ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ

ਲੁਧਿਆਣਾ : ਭਾਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਐਮਐਸਐਸਜੀ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਰਐੱਸਪੀਐੱਲ ਗਰੁੱਪ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਦੇ 50 ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਾਲ ਮਨਾਏ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਪੰਜ ਦਹਾਕਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਆਤਮ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਸਵੈ-ਨਿਰਭਰਤਾ ਅਤੇ ਨਵੀਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਲਿਤ ਵਿਕਾਸ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ 50 ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਰਐੱਸਪੀਐੱਲ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੋੜ ਇਨ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਮੋੜ ਵਾਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੁੱਖ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਇਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਦੇ ਲੱਖਾਂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਆਰਐੱਸਪੀਐੱਲ ਗਰੁੱਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਮਨੋਜ ਗਿਨਾਨਚੰਦਾਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 50 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਗਤੀਦਾਇਕ ਸਫ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਆਰਐੱਸਪੀਐੱਲ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾਂਤ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਹੁਪੱਖੀ ਖਪਤਕਾਰ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਵਧਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਸਾਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਉੱਚ ਗੁਣਵੱਤਾ, ਨਵੀਨਤਾ ਅਤੇ ਖਪਤਕਾਰ ਦੀਆਂ ਵਿਕਸਤ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਉਤਪਾਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਮੀਨੀਆ ਕਿਲਾਫ ਗੈਮਰਗਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੁਰੇ ਕਰੇ 'ਆਪ' : ਐਲੋਪ

ਪਛੂਰ ਸਾਹਿਬ (ਸਰਜੋਤ ਸਿੰਘ ਸੱਪ)- ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਦੇ ਸੂਬਾ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਹਲਕਾ ਪਛੂਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਆਗੂ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਐਲੋਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਮ ਆਦਮੀ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਹਾਲ ਹੀ 'ਚ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਅਤੇ ਨਗਰ ਪੰਚਾਇਤ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬਾਸਨ ਦੇ ਦਬਾਰੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਪਾਵਕੀਮ ਦੇ ਦਫਤਰ ਅੱਗੇ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ 2600 ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਤੇ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਤਰੱਦਦ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਵੱਧ ਪੱਕੇਸ਼ਾਹੀ ਮਜੀਠਾ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਮਜੀਠਾ ਦੇ ਵੋਟਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਾਬਕਾ ਕੋਥਿਨ ਮੰਤਰੀ ਬਿਕਰਮ ਸਿੰਘ ਮਜੀਠੀਆ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫਟਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 6 ਕੌਲਸ ਜਿੱਤਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਏ। ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਪਰ ਫਿਰ ਮਨਮਾਤਰ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾ ਕੇ ਮਜੀਠੀਆ ਤੇ ਐੱਫ ਆਈ ਆਰ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਜੀਠੀਆ ਦੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯਤਾ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਭੁਗਤਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਸੇਵਾ ਕੇਂਦਰ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਖੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੇਵਾ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਗਲਤ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਤਾਂ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਮਾਨ ਤਰਤ ਅਸਤੀਤਾ ਦੇਵੇ।

ਸੇਦੀ ਦੀਆਂ ਲੋਕ ਵਿਰੋਧੀ ਨੀਤੀਆਂ ਖਿਲਾਫ ਮਿਹਨਤਕਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਾਮਬੰਦ ਹੋਣ ਦਾ ਸੱਦਾ

ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰੀ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ, ਕਤਲੇ ਗਾਰਤ, ਚੋਰੀਆਂ ਡਾਕੇ ਵਧ ਰਹੇ ਅਤੇ ਨੀਟ ਵਰਗੀਆਂ ਕੌਮੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪਰਚ ਲੋਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਇਹ ਵੱਡੇ ਆਮ ਵਰਤਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਬੰਦੋਬਸਤੀ ਮੌਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਲੋਕ ਵਿਰੋਧੀ ਨੀਤੀਆਂ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਕਤ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ 'ਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰਕਿਆਂ ਤੇ ਜਾਤਾਂ-ਪਾਤਾਂ 'ਚ ਵੰਡਣ ਅਤੇ ਦੇਸੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਾਰਖੇਡ ਪੱਖੀ ਬੰਦੋਬਸਤੀ ਮੌਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਚਲਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸਹਿਯੋਗੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ, ਕਿਸਾਨਾਂ ਤੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਲਾਮਬੰਦੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮੱਲੋਏ।

ਵਸੀਕਾ ਨਵੀਸ ਤੇ ਟਾਈਪਿਸਟ ਉਤਰੇ ਸੇਵਾ ਕੇਂਦਰ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ 'ਚ

ਝਬਾਲ (ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੋਨੀ)- ਕਸਬਾ ਝਬਾਲ ਦੀ ਸਬ-ਤਹਿਸੀਲ ਝਬਾਲ ਦੇ ਮੁਖ਼ਰ ਵਸੀਕਾ ਨਵੀਸ ਅਤੇ ਟਾਈਪਿਸਟਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅਹਿਮ ਮੀਟਿੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਚਰਚਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੇਵਾ ਕੇਂਦਰ ਕਾਮਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਰੇਗੂਲਰ ਕਰਨ, ਬਰਾਬਰ ਕੰਮ ਬਰਾਬਰ ਤਨਖਾਹ ਲਾਗੂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪਿਛਲੇ 7 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਰਿਜ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣ। ਕੇਂਦਰ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਲੱਗਭਗ 15 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਕੇਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਨਿਰੁਤੀ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਸੀਕਾ ਨਵੀਸ ਤੇ ਟਾਈਪਿਸਟਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੇਵਾ ਕੇਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਊਟਸੋਰਸਿੰਗ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਕੀ

ਧਾਰਮਿਕ ਗੀਤ 'ਪੰਜਵਾਂ ਨਾਨਕ' ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਅਰਪਿਤ

ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਸਾਹਿਬ (ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ)- 11 ਸਾਲਾ ਬਾਲ ਕਵੀ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਮਾਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਾਇਕੀ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਾਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਾਦਤ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਧਾਰਮਿਕ ਗੀਤ ਪੰਜਵਾਂ ਨਾਨਕ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਸਾਹਿਬ ਵੱਲੋਂ ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਲੇਖਕ ਸਭਾ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀਮਾਤੀ ਗੀਤ ਦੇ ਬੋਲ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਿਤ ਦਿਲਗਾਮ ਸਿੰਘ ਦਰਦੀ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਜਪਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਨ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਐੱਭੀਸ਼ਨਲ ਮੈਨੇਜਰ ਬਾਈ ਬਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੰਗ, ਪ੍ਰਿੰ. ਦਿਲਬਾਗ ਸਿੰਘ ਮਾਨ, ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸੰਚਾਲਕ ਸ਼ੋਭਿੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਰਾਮਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੁੱਖਤਾ ਸਿੰਘ ਡੈਰੀਵਾਲਾ, ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਮਾ: ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਚੰਨੀ, ਡਾ: ਕਵੀਸਰ ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤਨਗੜ੍ਹ, ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਨੌਲਾ, ਮੋਮਤ ਸੁਖਵੰਤ ਕੌਰ ਵੱਜੀ, ਗੁਰਮੀਤ ਕੌਰ ਬੋਲ, ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪੱਤਾ, ਸੁਬੋਚਾ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨਿੱਤਰ, ਪ੍ਰਬੋਸਿਮਨ ਸਿੰਘ, ਗੁਰਬਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜਲਾਲ ਉਸਮਾ, ਕੌਲਰ ਕਰਮ ਸਿੰਘ, ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਸਿੰਘ, ਤਰਮੇਜ ਸਿੰਘ ਫੌਲੋ, ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਜੱਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪਾਇਲਟ, ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ ਚੱਲ ਬੇ ਗੰਮਤਪੁਰ, ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜਲਾਲ ਉਸਮਾ ਸਮੇਤ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਲੋਕਾਂ, ਸਾਹਿਤਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਜਪਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੀ ਇਸ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਭਰਪੂਰ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ।

ਮਜੀਠੀ ਹਲਕੇ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪਿੰਡ ਵਿਕਾਸ ਪੱਛੇ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤ

ਨਵਾਂ ਸ਼ਮਸ਼ਾਦਾ

ਐਤਵਾਰਤਾ

ਨੀਲਾ ਪਾਣੀ ਕਾਲਾ ਇਤਿਹਾਸ (ਆਖਰੀ ਸਫੇ 'ਤੇ)

ਤੇਰੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ਿਅਰ
ਬਸ ਲਿਖ ਹੋ ਗਏ ਐਵੇਂ,
ਦੁੱਖਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ
ਕਸੀਦਾ ਜਾਂ ਗਜ਼ਲ ਆਖਾਂ।
- ਕਮਲ ਬਾਲਦ ਕਲਾਂ

Regd. No : L-4/Pb-JL-0023/2024-26, (R.N.I.)-00068/57

ਜਲਪਰ : ਐਤਵਾਰ, 7 ਜੂਨ 2026

www.nawanzamana.in

ਕੀਮਤ 5.00 ਰੁਪਏ

ਪੈਣਾ ਮੀਲ ਸਰਹੱਦ-ਸੰਤਾਲੀ ਦੇ ਉਜਾੜੇ ਦੀ ਵਾਸਤਾਨ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਲੀ ਲੋਧੀ, ਮਨੁੱਖੀ ਕੁਸ਼ਲੀ ਵੇਖੀ, ਹੱਥੀ ਹੱਥਾਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਪਿੰਡ, ਸਾਡਾ ਪਰਵਾਰ, ਉਤਸ਼ਾਹ-ਕੋਕਲਾ ਸੁਮਾਰ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਸੁਆਨੀ ਤੱਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਫ਼ਕੀਰ ਹੋਇਆਂ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਸਾਡੇ ਵਿਗੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਰੀਆਂ ਫਿਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ 'ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ' ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਜਾੜਾ ਗਿਜ਼ਾ ਵੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਉੱਜੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਿੰਡ, ਦੂਸਰੇ ਉੱਜੜੇ ਹੋਏ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਆਣ ਲੱਭਾ। ਮੇਰੇ ਬਾਪੂ ਜੀ ਦੇ ਪਿੰਡ 'ਤਿਨ ਕੱਸੀ' ਤਹਿਸੀਲ ਖਾਨੇਵਾਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੁਲਤਾਨ ਦਾ ਕਾਫ਼ਲਾ ਅਗਸਤ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਟੁਰਿਆ। ਅੱਗਾਂ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਲਾਂਬੂ ਉੱਚੇ ਉੱਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਫ਼ਸਾਦੀਆਂ ਦੇ ਟੋਲੇ ਵੱਢੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਵੱਖ-ਵੱਖਾਂਗੇ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਅਫ਼ਵਾਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਰਹੀਆਂ। ਡਾਂਗ-ਸਟੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਹਥਿਆਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੇ ਦਫ਼ਾ ਜੀਣ ਦਾ ਹੱਸਲਾ ਖੋਬ ਜਾਂਦਾ, ਟੱਟ ਜਾਂਦਾ। ਕਿਹੜੀ ਹੱਦ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਸੁਖੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਪਤਾ ਨਾ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਕਿੱਲਿਆਂ 'ਤੇ ਖੋਨੇ ਡੱਗਣ ਅਤੇ ਭਰੋ-ਭਰਾਣੇ ਘਰ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ, ਇੱਕ ਗਠੜੀ ਸੈਸਰ ਨਾਲ ਮੋੜ ਕੇ ਸਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕ ਕੇ, ਆਸ-ਪਾਸ ਦੇ 10-15 ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਪੈਦਲ 'ਨਾਨਕਪੁਰ' ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਹੜੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਟੁਟ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗਰਾਈਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਘੋੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਪੁੱਜਦੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੰਗਾਈਆਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਧਾੜ ਲੁੱਟ-ਖੋਹ, ਖੁਨ-ਖਰਾਬ ਲਈ ਨਾਅਰੇ ਮਾਰਦੇ ਧੜਾਂ ਪੱਟੀ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਜੁਆਨ-ਜੁਆਨ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਜ਼ਤ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਖੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕਹਿ ਕੇ ਮਰਦ ਲੋਕ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵਿੱਚ 15-16 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਮੇਰੀ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਭੈਣ ਆਮਰ ਕੋਰ ਵੀ ਸੀ। ਐਮ ਮੱਕੇ ਉੱਤੇ ਗੰਗਾ ਮਿਲਟਰੀ ਪਹੁੰਚ ਗਈ, ਕਾਫ਼ਲੇ ਦੇ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਆਇਆ। ਨਾਨਕਪੁਰ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਮਿਲਟਰੀ ਦੀ ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਫ਼ਲਾ ਖਾਨੇਵਾਲ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਜਾ ਵੈਲ ਗਿਆ, ਕਾਫ਼ੀ ਲੋਕ ਬਿਮਾਰ ਪੈ ਗਏ। ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮਿਲਟਰੀ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਰੋਲ ਗੱਡੀ ਰਾਹੀਂ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਮਗਰੋਂ ਭੁੱਖਣ-ਭਾਣਾ ਇਹ ਕਾਫ਼ਲਾ ਅਟਾਰੀ ਜਾ ਲੱਭਾ।

ਲਈ ਆਏ ਸਨ।
ਅੱਗਾਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ, ਕੋਈ ਸਾਰ ਨਹੀਂ। ਤਿੰਨ ਕੱਸੀ ਸਮੇਤ ਕਈ ਪਿੰਡ ਗੱਡੀ ਰਾਹੀਂ ਰੋਹਤਕ ਪਿੰਡ ਕਲਾਨੌਰ ਜਾ ਬੈਠੇ। ਇੱਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਤ ਦੀ ਭੁੱਖ ਕੱਟੀ। ਕਦੇ ਦਿਹਾੜੀ ਦੱਪਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਆਣਾ ਜਾਂ ਦਾਣੇ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ। ਮਰਦਾ ਕੀ ਨਾ ਕਰਦਾ। ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਚੋਰੀਓ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਡੁੰਗ ਲੈਣੇ, ਮਕਈ ਦੀਆਂ ਛੱਲੀਆਂ ਭੇਨ ਲੈਣੀਆਂ, ਗੰਨੇ ਪੁੱਟ ਲਿਆਉਣੇ, ਮੁਲੀਆਂ, ਗੋਗਲੂ ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਹੱਥ ਲੱਗਦਾ, ਪੁੱਟ ਲਿਆਉਣੇ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੜੇ ਗਏ ਤੇ ਮਾੜੀਆਂ ਮੰਗ ਕੇ ਛੁੱਟੀ। ਮੇਰੀ ਬੀਬੀ, ਤਾਈ, ਚਾਚੀ, ਭੂਆ ਹੁਨਾਂ ਨੇ ਖੋਰ, ਪੀਲੂ, ਖੁਬਾਂ ਲੱਭ ਲਿਆਉਣੀਆਂ, ਕੱਚੇ ਕਾਨੇ ਛਿੱਲ ਕੇ ਚੂਸ ਲੈਣੇ, ਲੰਮਾ ਅਰਸਾ ਲਾਲ ਮਿਰਕਾਂ ਦੀ ਚਟਨੀ ਪਰਵਾਸਾ ਦਿੰਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਰੋਟੀ ਰੁੱਖੀ

ਸੁਰਿੰਦਰ ਗਿੱਲ ਜੈਪਾਲ

ਨਹੀਂ। ਦੋਵੇਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੀ ਲੁੱਟੀ-ਪੁੱਟੀ ਖ਼ਲਕਤ ਉਜਾੜਾ ਜੀਅ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਜਾੜਾ ਹੋਵਦਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਛੇ ਕੁ ਮਹੀਨੇ ਮਗਰੋਂ ਸਾਡੇ ਪਰਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਹਿਸੀਲ ਨਕੇਦਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਲਪਰ ਵਿਖੇ ਭੇਜਿ ਦਿ ਆਲਟਮੈਂਟ ਹੋਈ ਤਾਂ ਇਹ ਕਲਾਨੌਰ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆ ਗਏ। ਇਹ ਪੂਰਾ ਪਿੰਡ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਤਖ਼ਤਿਆਂ, ਬਾਰੀਆਂ ਤੱਕ ਲੁੱਟ ਲਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਭਾਂ-ਭਾਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਪਿੰਡ। ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਪਿੰਡ ਕਿੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜ਼ਿਆ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।
ਜ਼ਮੀਨ ਮਿਲੀ ਬੇ-ਆਬਾਦ। ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਅੱਗਾਂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਇਹ ਕਲਾਨੌਰ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆ ਗਏ। ਇਹ ਪੂਰਾ ਪਿੰਡ ਸੈਦ-ਸਦੱਕੜਾ ਤੇ ਜੋਗਾਂ ਖ਼ਰੀਦੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਗਾੜ੍ਹੀ-ਸਾਉਣੀ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਾਣਾ-ਫੱਕਾ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ। ਲੰਬੇ ਅਰਸੇ ਤੱਕ ਪਿੰਡ ਉਜਾੜੇ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਰਿਹਾ।
ਕਿਸੇ ਨੇ ਅਣਸਰਦੇ ਨੂੰ ਗਿਰਤਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬੰਦੇ ਚਾਦਰਾ, ਕੁਝੜਾ, ਜੁੱਤੀ ਅਤੇ ਅੱਗਾਂ ਗੁਰਗਾਥੀ, ਸੂਟ, ਸ਼ਾਲ ਮੰਗਵੀ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਤਲੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਂਭ-ਸਾਂਭ ਰੱਖਦੀਆਂ ਮਤਾਂ ਮੇਲੀ ਨਾ ਹੋ, ਦਾਗ ਨਾ ਲੱਗ ਜੇ।
ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੁਆਕ ਨਾਲ ਦੇ ਪਿੰਡ ਮਹਿਤਪੁਰ ਸਕੂਲੇ ਹੁਨਾਲ-ਸਿਆਲ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀ ਜਾਂਦੇ-ਆਉਂਦੇ, ਟਾਕੀ ਦੇ ਖ਼ਾਕੀ ਬੂਟ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜ ਰੱਖਦੇ, ਸਕੂਲੇ ਜਾ ਕੇ ਪਾ ਲੈਂਦੇ।
ਸਾਨੂੰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸਿੱਕਦਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਫ਼ਾ ਸਾਈ ਦੇ ਸੈੱਲ ਮਿਲਦੇ, ਅਸੀਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾ ਛੱਡਦੇ, ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੀ ਨਾ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਨਾ ਲੱਗ ਜਾਏ ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬਿਨਾਂ

ਪਾਏ ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ।
ਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਨ? ਸ਼ਾਇਦ ਸੰਤਾਲੀ ਵੇਲੇ ਉੱਜੜ ਗਿਆਂ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨਾ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਪਾਏ। ਘਰੋ-ਘਰ ਸਭ ਮੁੱਖ ਜੁਆਨੀ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪੁਲਸ ਵਿੱਚ ਨੰਕਰੀ ਕਰਦੇ ਮੇਰੇ ਮਾਸਤ ਜੀ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ, ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪੰਗ ਬੇਨੁੱਟ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਮੰਗਿਆ, ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਬੜਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਚਰਾ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਖ਼ਰੀਦਿਆ ਗਿਆ, ਜੀਹਨੂੰ ਮੇਰੀ ਬੀਬੀ ਨੇ ਆਏ-ਗਏ ਲਈ ਲੁੱਕ ਕੇ ਰੱਖਿਆ।
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਸੰਤਾਲੀ ਮਗਰੋਂ ਜੰਮੇ ਸਾਂ, ਪਰ ਉਸ ਤਬਾਹੀ ਦੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਖੁੰਬੀ ਹੁਕ ਸਾਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁਣਦੀ ਹੈ, ਅਜੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਉਦਾਸ ਹੋ ਜਾਨਾਂ ਆਂ।

‘ਪੈਣਾ ਮੀਲ ਸਰਹੱਦ’ ਵਿਚਲੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ 1947 ਦੇ ਤਲਖ ਵੇਲੇ ਨੂੰ ਮੁਖ਼ਾਤਬ ਹਨ। ਮਨੁੱਖੀ ਉਜਾੜੇ ਦੇ ਭੁੱਖੇ ਸਦਮਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਨ-ਬਿਨ ਉਤਾਰਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ।
ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਬੀਬੀ-ਬਾਪੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਥਾਣੀਂ ਦੋਵੇਂ ਬੰਨੇ ਦੀ ਮਜ਼ਮੂਨ ਖਲਕਤ ਦਾ ਵੇਖਿਆ ਸੁਣ-ਸੁਣਾਣਾ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਲਥਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਛੋਟੇ ਸਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦਰਦ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਚੁੱਪ ਦੇ ਕਾਫ਼ਲੇ ਗੁਜ਼ਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਘਾਦਾਂ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਫੜ ਕੇ ਮਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤ ਗੱਤੇ ਮਾਰੇ, ਬੜਾ ਕੁਝ ਸਾਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਬੜਾ ਕੁਝ ਦੁਲਦਾਲ ਗਿਆ।
ਪੰਛੜਾਂ ਦੇ ਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਅੱਪ ਵਿੱਚ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਂ ਫੜ ਕੀ ਲਈ। ਸ. ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ ਮੇਰੀ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਭੂਆ ਅਮਰ ਕੋਰ ਦਾ ਦਿਉਰ ਹੈ। ਸੰਤਾਲੀ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ 78 ਸਾਲਾਂ ਮਗਰੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਜ਼ਮਰ ਹਰੇ ਵੇਖੇ, ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨ ਅੱਖਾਂ ਥਾਣੀਂ ਡੁੱਲ੍ਹਦਾ ਵੇਖਿਆ।
ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਵਾਰਦਾਤਾਂ ਨੇ
ਮੇਰੀ ਬੀਬੀ ਬਲਵੰਤ ਕੋਰ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਹਰਬੈਸ ਕੋਰ ਦੀਆਂ ਜਵਾਂ ਇੱਕੋ ਦਿਨ ਢੁੱਕੀਆਂ ਸਨ-ਅਹਿਰਫ਼ਵਾਲੇ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਦਾ ਸੁਹਾ ਪਿੰਡ ਚੋਲਣ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲਾਹੌਰ (ਹੁਣ ਕਸੂਰ) ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਲਦੇ-ਖੁਲਦੇ ਇਹ ਲੁਧਿਆਣੇ ਆ ਟਿਕੇ। ਮੇਰੀ ਇਹ ਮਾਸੀ ਜਦੋਂ ਵੀ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ (ਤਹਿਸੀਲ ਨਕੇਦਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਲਪਰ) ਆਉਂਦੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰੌਣਕਾਂ ਲੱਗਦੀਆਂ। 18-20 ਘਰਾਂ ਦਾ ਸਾਡਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿੰਡ ਸੀ, ਫੱਟ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹੁੰਚਦੀਆਂ ਹੀ ਫੁਲਾਣਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਦੇ ਆਏ, ਬਸ ਫਿਰ ਰੋਟੀ ਤੜਕ, ਚਾਹ ਤੜਕ, ਸੁੱਖ-ਸਾਂਝ ਪੁੱਛਦੇ, ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ, ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਹੱਸਦੇ। ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਨਾਲੋਂ ਲੜਾ ਡਰ ਹੁੰਦੇ। ਦਿਨ ਖੜ੍ਹੇ-ਖੜ੍ਹੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਚੁੱਕੇ ਦਾ ਕੰਮ ਮੁਕਾ, ਸਭ ਸਾਂਭ-ਸਿੱਕਰ ਕੇ, ਪੈਣ ਵੇਲੇ ਬੁਝਾਰਤਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਦੌਰ ਚੱਲਦਾ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹੜੇ ਵੇਲੇ ਦਿਉ-ਪਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤਿੱਖਾ ਮੜਾ ਕੱਟ ਕੇ ਸੰਤਾਲੀ ਦੇ ਛਸਾਦਾਂ ਵੱਲ ਹੋ ਤੁਰਦੀਆਂ।
ਮੇਰੀ ਬੀਬੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਫੁਲਣ-ਫੁਲਣ ਕਰਦੀਆਂ। ਡਰਾਉਣੀ ਜਿਹੀ ਚੁੱਪ ਪਸਰ ਜਾਂਦੀ। ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਝੌਂਕ ਜਾਂਦੀ, ਲਹਿਜ਼ਾ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ। ਮਾਸੀ ਜੀ ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਬੱਲਿਆ ਇਹ ਕੋਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤਾਂ ਹੋਈਆਂ ਨਾ। ਨਵਾਂ-ਨਵਾਂ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤੇ ਤਕਸੀਮ ਪੈ ਗਈ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਨੇ ਉੱਛਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਲਾਏ ਵੱਲੋਂ ਛੱਡੀਆਂ ਫੁਰਲੀਆਂ ਸਮਝਿਆ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗਰਾਈ ਗੁਰਾਨ ਸ਼ੀਕੜ ਦੀਆਂ ਸੁਹੱਠਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਖ਼ਤਰਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਪਰ ਖ਼ਤਰਾ ਤਾਂ ਬਾਹਰਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸੀ, ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਪਹੀਂ ਸੁਹ ਲੱਗਿਓ ਕਿ ਹਮਲਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਏ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ, ਫੇਰ? ਫੇਰ ਹੀ, ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਸੌ ਹੱਥ ਲੱਗਿਆ, ਗੰਢਾਂ ਥੰਨੂ ਕੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਟੁਰ ਪਏ। ਅਸੀਂ ਕਾਹਲੋਂ ਕਦਮੀ ਅੱਗ ਨਿਕਲ ਗਏ, ਪਿੱਛੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਉੱਤੇ ਡਸਾਦੀਆਂ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਹਰਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਸੌਂ ਵੀ ਵੱਢੀ ਗਈ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬੀਬੀ ਤਾਂ ਵੱਢੀ ਗਈ, ਭਏ ਕਿ ਕਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਜਾਂਦੇ ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਕਾਹਲੋਂ ਟੁਰਨ ਲੱਗੇ। ਅਸੀਂ ਟੋਸਣ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਘੇਰਾ ਪੈ ਗਿਆ, ਰੰਗ ਬੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ, 'ਵਾਜ ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਜੰਮ ਗਈ ਕਿ ਬਸ ਮਰੇ ਕਿ ਮਰੇ। ਸਾਡੇ ਰੁਹਾਗੇ ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਮੁੱਕ ਜਾਣੇ। ਮਾਸੀ ਨੇ ਆਖਣਾ, ਸਰੀਨਾ ਜਿਹੜਾ ਮੈਂ ਬਾਲਣੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਉੱਤੇ ਨਿੱਕ-ਸੁੱਕ ਨਾਲ ਲਕੋਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਥੱਕੇ ਸਾਂ, ਬਾਲਣੀ ਕੋਲ ਰੱਖ ਕੇ ਸੱ ਗਏ। ਗਿਰਤਦਾਰਾਂ ਸਾਰਾ ਸਿੱਧਾ ਪਲਟ ਲਿਆ। ਬਾਪੂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਚੁੱਪ ਰਵੇ, ਓਥੋਂ ਬਚ ਕੇ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਹੁਣ ਏਥੇ ਨਾ ਵੱਢੇ ਜਾਈਏ। ਜਗਰਾਉਂ ਇੱਕ ਖੁੱਗੀ ਵਿੱਚ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਰਹਿ ਕੇ ਲੁਧਿਆਣੇ ਆ ਗਏ। ਬੱਚੇਰੀਆਂ ਤੰਗੀਆਂ

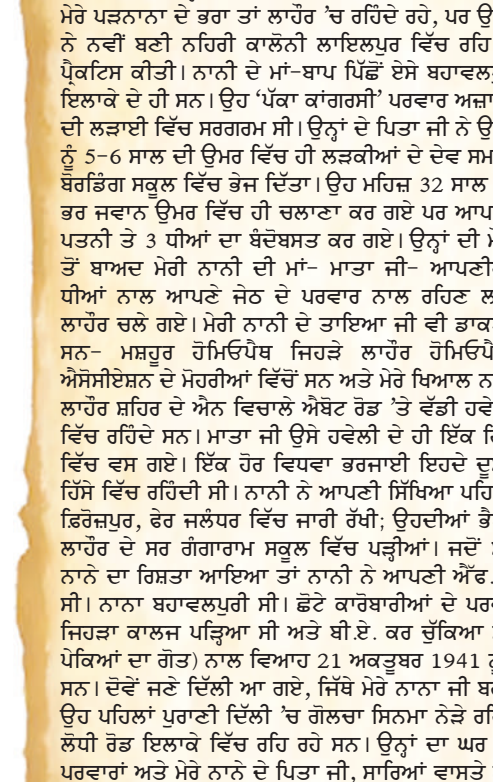
● ਬਾਕੀ ਆਖਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਫੇ 'ਤੇ

ਪੈਣਾ ਮੀਲ ਸਰਹੱਦ

ਸ. ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ ਮੇਰੀ ਭੂਆ ਦੇ ਦਿਉਰ ਹਨ। ਇਹ ਵਿੱਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਚੇ ਸੁਣਾਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੱਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਗਈ ਸਾਂ। ਗੱਲ ਦੱਸਦਿਆਂ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਅੱਖਾਂ ਭਰ ਆਏ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੁੱਖ ਨਿਕਲ ਗਈ... ਇਹ ਵਿੱਖਿਆ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਤੁਰਾਏ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਰਹੀ ਹਾਂ...
(ਲੇਖਿਕਾ)

ਸਾਡਾ ਪਿੰਡ ਚੋਲਣ ਚੱਕ ਨੰਬਰ 7, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਹਿੰਦੂ, ਸਿੱਖ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਗਲਿਆ-ਮਿਲਿਆ, ਪਿਆਰ-ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿੰਡ ਸੀ। ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਸੁਣੀਦੀਆਂ ਸੀ ਕਿ ਬਟਵਾਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਏ ਤੇ ਘਰੋ-ਬਾਰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣਾ ਪੈਣਾ, ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਯਕੀਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਲੁੱਟਾ-ਮਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਵਡੇਰੇ ਲੋਕੀ ਸੱਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਇਕਬਾਲ ਨਾਨਕੋ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਡੇਰੀਵਾਲਾ। ਮੇਰਾ ਬਾਪੂ ਸ. ਲਹਿਤਾ ਸਿੰਘ ਸਪੁੱਤਰ ਸ. ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਲੋਬੜਦਾਰ ਸੀ, ਪੇਸ਼ੇ ਵਿਆਜੂ ਚਾੜ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵੱਜਦੇ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸਰਦਾਰਨੀ ਲਛਮਣ ਕੌਰ ਚੂਰੀਆਂ ਕੁੱਟ-ਕੁੱਟ ਖੁਆਉਂਦੀ, ਸਕੂਲ ਘੱਲਦੀ, ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਆਵਲ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਘੁਸਦਾ ਸਾਂ।
ਇਹ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਮਹੀਨੇ, ਕਿਹੜੀ ਤਰੀਕ ਹੱਲਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦਿਆਂ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ, ਪਾਸੇ ਦੇ ਮੁਖ਼ੱਡਿਆਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਘੋੜੀਆਂ ਤੇ ਮੱਝਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਈ ਖੋਲ੍ਹ ਲਈਆਂ। ਬਾਪੂ ਹੁਣੀ ਪੈ ਨਿਕਲੇ, ਅੱਠ-ਦਸ ਬੇਠੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤੇ। ਫਿਰ ਬਾਪੂ ਹੁਣੀ ਡਰ ਗਏ ਕਿ ਹੁਣ ਹਮਲਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਗੇ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਕਲ ਜਾਈਏ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਏ। ਫਿਰ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਸਭ ਫੁਫ ਛੱਡ-ਛੱਡਾ ਕੇ 80-90 ਗੱਡੀਆਂ ਦਾ ਕਾਫ਼ਲਾ ਨਿਕਲ ਤੁਰਿਆ। ਸੂਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੱਗ ਗਈ ਹੋਣੀ। ਮੈਂ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਢਾਈ ਕੁ ਸਾਲ ਦੀ ਭੈਣ ਆਪਣੇ ਮਾਂ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਏਸੇ ਕਾਫ਼ਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਂ। ਅਸੀਂ ਸੁਲਮਾਨ ਹੌੜ ਤੋਂ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਬੰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਹਥਿਆਰ ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ਲੈ ਲਈਏ। ਕਾਫ਼ਲਾ ਨਿਰੰਬਾ ਕਰ ਛੱਡਿਓ ਨੋ, ਫਿਰ ਤਾਂ ਟੁੱਟ ਕੇ ਪੈ ਗਏ ਕਾਫ਼ਲੇ ਉੱਤੇ। ਚੀਰਾਂ, ਪੁਕਾਰਾਂ, ਲਲਕਾਰੇ, ਗੁਆਹਕ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ, ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਵੱਢੇ ਗਏ, ਚਾਰ ਪਾਸੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ, ਲੱਥਾਂ ਹੀ ਲੱਥਾਂ, ਪਰਵਾਰ ਨਿੱਬੜ ਗਏ। ਫੁਸਦੀਆਂ ਨੇ ਮੱਧੀਆਂ ਜਨਾਨੀਆਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਲਾਗੇ, ਬੰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਡੱਥਾਂ ਫੁਲਦੀਆਂ। ਕੋਈ ਗੁਸ਼ਿਆਰ ਬੰਦੇ ਭੱਜ ਕੇ ਹੱਟ ਪਾਰ ਕਰ ਗਏ। ਸੁਲਮਾਨ ਹੌੜ ਪੈਣਾ ਕੁ ਮੀਲ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਵੇਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਵੱਢੀ ਗਈ, ਡਿੱਗਦੀ ਵੇਖੀ, ਮੇਰਾ ਪਿੱਠ ਵੱਢਿਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਹੱਥ ਫੁੜਾ ਕੇ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਲੱਥਾਂ ਹੋਣਾ ਲੱਥ ਗਿਆ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸੌਟੇ ਮਾਰੇ, ਤਾਂ ਮਗਿਆਂ ਦੇ ਵੱਜੇ ਤੇ ਇੱਕ ਸੇਠਾ ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ ਵਿੱਚ ਵੱਜਾ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਹਾਏ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। 10-12 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਾਂ ਸਾਂ।

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਕੋਲੋਂ ਸੁਲਮਾਨ ਹੌੜ ਪਾਰ ਕਰ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਟਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਫਿਰ ਮਿਲਟਰੀ ਵਾਲਿਆਂ ਆ ਕੇ ਫ਼ਸਾਦੀਆਂ 'ਤੇ ਗੱਲੀ ਚਲਾਈ। ਬਚੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਟੱਕ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਇਆ।
ਏਨੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਕਾਫ਼ਲਾ ਆ ਗਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਖਿਆ ਕਾਫ਼ਲਾ ਵੇਖਿਆ। ਦੋ-ਢਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਸਵਰਨੀ ਦੀ ਵੱਖੀ ਵਿੱਚ ਬਰਫਾ ਵੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਮਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਦੀ ਪਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਫੜਾ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਲਹੂ ਨਾਲ ਲਿੱਬੜੇ ਪਏ ਸਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਟਰੀ ਵਾਲੀ ਜੀਪ ਰਿਖੀ। ਭੈਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਮੈਂ ਜੀਪ ਕੋਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤੇ ਹੋ ਪਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਵੀ ਥੋਲੀ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਮਾਂ-ਪਿਤਾ ਵੱਢੇ ਗਏ ਨੇ, ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲਾ

ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਪਠਨ ਅਤੇ ਚੰਪਾ ਲਾਲਿਲਪੁਰੀ, ਲਾਹੌਰ (1942)

8:40 ਤੁਕਾਲੇ ਵੇਲੇ
ਜਨਵਰੀ 7, 2024, ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ
ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਸੰਗੀਤ,
ਇਹ ਪਿਆਰਾ ਜਿਹਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਤੇ ਵਡੇਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ। ਕਾਸ਼ ਕਿਸੇ ਸੰਦੂਕ 'ਚ ਏਨੀ ਕੁ ਥਾਂ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਜਾ ਸਕਣ।
ਤੂੰ ਸੋਚ ਨੂੰ ਸਦਦੀ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਦੇ ਮਾੜੀ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਸੋਹਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂਅ ਚੰਪਾ ਲਾਲਿਲਪੁਰੀ ਸੀ-ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਬਰਡਿੰਗ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਏਸੇ ਨਾਂਅ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਡਾਕਟਰ ਸਨ ਤੇ ਉਹ ਡਾਕਟਰਾਂ-ਵਕੀਲਾਂ ਦੇ ਰਈਸ 'ਦਿਵਾਨ' ਪਰਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਪੜਨਾਨਾ ਦੇ ਭਰਾ ਤਾਂ ਲਾਹੌਰ 'ਚ ਰਹਿੰਦੇ ਰਹੇ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਵੀਂ ਬਣੀ ਨਹਿਰੀ ਕਾਲੋਨੀ ਲਾਲਿਲਪੁਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਕੀਤੀ। ਨਾਨੀ ਦੇ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਪਿੱਛੋਂ ਏਸੇ ਬਰਾਬਰਪੁਰ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਹੀ ਸਨ। ਉਹ 'ਪੱਕਾ ਕਾਂਗਰਸੀ' ਪਰਵਾਰ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 5-6 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੜਕੀਆਂ ਦੇ ਦੇਵ ਸਮਾਜ ਬਰਡਿੰਗ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਮਹਿਜ 32 ਸਾਲ ਦੀ ਭਰ ਜਵਾਨ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ ਪਰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤੇ 3 ਧੀਆਂ ਦਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਦੀ ਮਾਂ- ਮਾਤਾ ਜੀ- ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਜੋਨ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਲਾਹੌਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਦੇ ਤਾਇਆ ਜੀ ਵੀ ਡਾਕਟਰ ਸਨ- ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਮਿਓਪੈਥ ਜਿਹੜੇ ਲਾਹੌਰ ਹੋਮਿਓਪੈਥੀ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਮੇਂਬਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਠਾਲ ਨਾਲ ਲਾਹੌਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਐਨ ਵਿਚਾਲੇ ਐਂਬੈਡ ਰੋਡ 'ਤੇ ਵੱਡੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਉਸੇ ਹਵੇਲੀ ਦੇ ਹੀ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਸ ਗਏ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਧਵਾ ਭਰਜਾਈ ਇਹਦੇ ਦੂਸਰੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਨਾਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪਹਿਲਾਂ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਫੇਰ ਜਲੰਧਰ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ; ਉਹਦੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਸਰ ਗੰਗਾਰਾਮ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾਨੇ ਦਾ ਗਿੜਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਨਾਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆੱਫ.ਏ. ਡਿਗਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬੀ.ਏ. ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਨਾਨਾ ਬਰਾਬਰਪੁਰੀ ਸੀ। ਛੋਟੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਦੇ 7 ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ। ਉਹ ਇਕਲੌਤਾ ਹੀ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਕਾਲਜ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੀ.ਏ. ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਪਠਨ ਦਾ ਚੰਪਾ ਕਹਾਣੀਆ (ਨਾਨੀ ਦੇ ਪੇਕਿਆਂ ਦਾ ਗੋਤ) ਨਾਲ ਵਿਆਹ 21 ਅਕਤੂਬਰ 1941 ਨੂੰ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਨਾਨਾ ਜੀ 24 ਅਤੇ ਨਾਨੀ 20 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਜਦੋਂ ਦਿੱਲੀ ਆ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੇ ਨਾਨਾ ਜੀ ਬਰਤਾਨਵੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕੀ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ; ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦਿੱਲੀ 'ਚ ਗੋਲਦਾ ਸਿਨਮਾ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗੇ। 1947 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਬਟਵਾਰਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਲੋਪੀ ਰੋਡ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਬਰਾਬਰਪੁਰ ਆਏ ਮੇਰੇ ਨਾਨੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਨੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਸਾਰਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਠਹਿਰ ਬਣ ਗਿਆ।
ਮੇਰੇ ਪਿਠਾਲ 'ਚ ਬਰਮਾ-ਟੀਕ ਦੀ ਬਣੀ ਅਲਮਾਰੀ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਦੇ ਦਾਜ ਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਲਿਆਂ ਦੀ। ਕੁਰਸੀਆਂ ਬਾਅਦ 'ਚ ਦਿੱਲੀ 'ਚ ਹੀ ਖ਼ਰੀਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਚਾਲੂਵਿਆਂ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪੰਜਾਹਵਿਆਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ। ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਨਾਨੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦਾਜ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਬਰਤਾਨਵੀ ਦੇ ਭੇਰੇ ਟੱਕ ਆਏ ਸਨ, ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਰਾਣੀਆਂ-ਜੋਠਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਮੁਲਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮੁੜ ਵਾਪਿਉਣੇ ਪਏ।
ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਪਠਨ ਤੇ ਚੰਪਾ ਲਾਲਿਲਪੁਰੀ, ਲਾਹੌਰ, 1942
ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਐ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਚ ਥੋਨ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਨਾ ਜੀ ਤੋਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਅਲਮਾਰੀ ਵਿਚਲਾ ਨਿੱਕਾ ਦਰਾਜ, ਜਿਹਦਾ ਆਪਣਾ ਤਾਲਾ-ਚਾਬੀ ਹੈ, ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਨਿੱਕ-ਸੁੱਕ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ, ਵਾਚ ਕੇ, ਪਿਆਨ ਨਾਲ ਫੇਰ ਤਾਲੇ ਔਦਰ ਵਾਪਸ ਚੁੱਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਐਸਾਂ ਨੂੰ ਅਖੀਰ ਠਾਹਰ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਕੋਲ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪਿਆਰ,
ਅਨੁ-ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ : ਜਸਦੀਪ ਸਿੰਘ

4:39 ਸਾੜਵੇ,
ਦਸੰਬਰ 10, 2023
ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ
ਪਿਆਰੀ ਅਨੂ,
ਉਹ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਆਪਾਂ ਸਾਡੀ ਮੁਹਾਲੀ ਵਾਲੀ ਬੈਠਕ 'ਚ ਮਿਲੇ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨਾਨੀ ਦੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਨੇ। ਐਸਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਮੇਰੇ ਨਾਨੀ ਨੂੰ ਮਿਟਗੁਮੀ (ਅਜੇਕੇ ਸਾਰੀਵਾਲ, ਪਾਕਿਸਤਾਨ) ਨੇੜਲੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਕੇ ਆਉਣੀਆਂ ਪਈਆਂ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਵਾਰ ਦੀਆਂ ਵਿਰਾਸਤੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਨਾ ਮਿਲ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਕਿਸਾਨੀ ਪਰਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸਨ। ਉਹ ਕਮਾਦ ਤੇ ਬਾਸਮਤੀ ਦੇ ਕਾਸ਼ਤਕਾਰ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਏਨੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ ਕਿ ਖੜੀ ਹੀ ਵਿਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਜੀ ਬਲਵੰਤ ਕੋਰ, ਮੇਰੇ ਨਾਨਾ ਜੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨਾਲ 1947 ਵਿੱਚ ਹੱਲਿਆਂ ਤੋਂ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਆਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਨਾਨਕਾ ਪਰਵਾਰ ਵੀ ਖ਼ੁਸ਼ਹਾਲ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪੜਨਾਨਾ ਜੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇ ਭਰਾ ਵੀ ਜ਼ਮੀਦਾਰ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਰੀ ਦੁਆਬਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੱਡ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਨੀ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਪਿੰਡ ਰੋਗਾ ਪਾਉਣ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਨਵੇਂ ਵਿਆਹੋ ਦੋਹਾਂ ਜੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਵੱਢਾ-ਟੁੱਕੀ ਤੇ ਖੋਹ-ਖਿੱਝ ਵਿੱਚ ਅੱਡੇ-ਅੱਡ ਕਾਫ਼ਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿਜਰਤ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਸਹੀ-ਸਲਾਮਤ ਨਵੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮਿਲੇ।
ਮੇਰੇ ਪਾਪਾ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ, ਮੇਲੇ ਪੜਦਾਦਾ ਜੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਘੁਲਾਟੀਏ ਸਨ ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਘੱਲਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਲਸ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਡੇ ਜੱਦੀ ਘਰ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰ ਕੇ ਭਾੜੇ, ਖੋਤੀ ਦੇ ਸੈਦ, ਮੱਝਾਂ-ਗਾਵਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਸਾਮਾਨ ਕੁਰਕ ਕੀਤਾ। ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਆਪਣੇ ਸਾਮਾਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਖ਼ੁਸ਼ਹਾਲੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾ ਆਈ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਟਾਗਲੀ ਦਾ ਸੰਦੂਕ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਪੌਤੋ-ਪੌਤੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਵਿਰਾਸਤੀ ਸ਼ੈਮ।
ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਬਲਵੰਤ ਕੋਰ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ, 1970 ਦਾ ਦਹਾਕਾ
ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਲਮਾਰੀ ਤੇ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਤੋੜਕੇ ਵੱਜੋਂ ਦੋਹ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ। ਮੈਨੂੰ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇਸ ਵਿਰਾਸਤ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਦੋ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸਾਡੇ ਸੈਦ ਕਮਰੇ 'ਚ ਨੇ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਹੀ ਬੈਠ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਡੀ ਬੈਠਕ 'ਚ ਨੇ। ਅਲਮਾਰੀ ਸਾਡੇ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ 'ਚ ਹੈ। ਇਹਦੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀਆਂ ਡਿਟੇਲਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਨੇ। ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਖੱਬੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਹੁੱਕ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਵਿਚਾਲੇ ਵੱਟੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਦੇਈਏ ਤਾਂ ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪੱਕਾ ਬੰਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਸੱਜਾ ਪਾਸਾ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹਰਾਂ ਲੱਕੜ ਦਾ ਹੀ ਬਣਿਆ ਨਿਕੜਾ ਜਿਹਾ ਸਟੱਪਰ ਹੈ। ਹੋਰਾਹ ਦੀ ਬਾਰ ਵੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੱਥੀ ਕਵਾਈ ਕੀਤੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਤੇ ਦਰੀਆਂ ਇਹਦੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਆਂ ਨੇ, ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਜਿਹ

ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਹਸ਼ਰ ਤੇ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ, ਪਰ..

ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਾਇੰਸਦਾਨ ਗੁਲੀਲੀਓ ਕਰਿ ਬੈਨਾ ਸੀ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਸੂਰਜ ਨਹੀਂ ਚੱਕਰ ਕੱਢਦਾ, ਸਗੋਂ ਧਰਤੀ ਉਸ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਧਾਰਮਿਕ ਕੇਂਦਰ ਚਰਚ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫ਼ਤਵਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦੇ ਵਕਤ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਕਦੇ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਕੌਣ ਕਿਸ ਤੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਵਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸੂਰਜ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਘੁੰਮਦਾ, ਧਰਤੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣਾ ਹੈ ਤੇ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਜਾਣੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਏਨਾਂ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਹਕੀਕੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਿਸੇ ਪਾਸਿਉਂ ਲੱਭ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਵੱਡੀ ਗਿਰੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਈ ਹੈ ਜਿਹਾ, ਸਗੋਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਅਜੋਕੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਗੁਜ਼ਰਾਧੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚ ਕੁਛ ਵਾਲੇ ਗੁਲੀਲੀਓ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਬੋਲੀ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਜਾਂ ਨਾ ਰੋਕਣ, ਭਾਰਤ ਜਿਸ ਪਟਵੀ ਚੜ੍ਹਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਦੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾ ਤੇ ਇਸ ਤੌਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆ ਚੁੱਕੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੌਣ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਧਰਨ ਦੇ ਪੱਕੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਲੱਗ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਰਕ ਪੈਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਸੇ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਹਾ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਅਗਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਇਸ ਵਕਤ ਦਾਮ ਉੱਤੇ ਲੱਗਾ ਪਿਆ ਦਿਖਾਈ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਪੰਜ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਆਏ ਤਾਂ ਆਸਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੇ ਬੁਝਾ ਦਿਖਾਇਆ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਅਗੇਤਾ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਓਥੇ ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਰਾਜ ਪੁਡੂਚੇਰੀ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਬਦਲੀ ਜਾਂ ਨਾ, ਉਸ ਦੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਰਾਜਾਂ, ਕੇਰਲਾ ਜਾਂ ਅੰਜਕੱਲੂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਨਾਂਅ ਮੁਤਾਬਕ ਕੇਰਲਾ ਵੱਲ ਏਨਾ ਹ ਧਿਆਨ ਸੀ ਕਿ ਖੱਬੇ ਪੱਖੀ ਜਿੱਤਣ ਜਾਂ ਕਾਂਗਰਸ, ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਸਿਰ ਫਰਨ ਹੋਈ ਧਿਰ ਦੇ ਪੋਰ ਹਾਲੇ ਓਥੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਣ। ਹੋਇਆ ਵੀ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਖੱਬੇ ਪੱਖੀ ਹਾਰ ਗਏ, ਕਾਂਗਰਸ ਦੀ ਜਿੱਤ ਮਗਰੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਦਲਣਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਐਨ ਵੱਧਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਅਤੇ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ

ਵਾਲੇ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਅਤੇ ਉਸ ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਈ ਸਰਕਾਰ ਸਾਜ਼ੀ ਵਾਲੇ ਮਾਹੌਲ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਅੱਖ-ਪਰਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਦੋਵੇਂ ਥਾਈਂ ਸਿਰਫ ਵੋਟਾਂ ਤੇ ਸੀਟਾਂ ਵਾਲੀ ਹਾਨ ਜਾਂ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਖੇਡ ਨਹੀਂ ਖੇਡੀ ਗਈ, ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਇੱਕ ਸਿਫਤੀ ਤਬਦੀਲੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਲਿਜਾਣ ਦੇ ਕੁਝ ਸੁਝਾਵੇਂ ਸੰਕੇਤਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਚਿੰਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ।

ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਚੋਣਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਣ ਲੱਗੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਵਾਰੀ ਮਮਤਾ ਬੈਨਰਜੀ ਦੀ ਧਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਜ਼ੋਰ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਚੋਣਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਕੁਝ ਸਿਆਸੀ ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਨੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਸਨ ਕਿ ਭਾਜਪਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮਮਤਾ ਬੈਨਰਜੀ ਨਾਲ ਬਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਆਪਣੇ ਮੋਤਭੇਦਾਂ ਦੇ ਗੁੰਦਿਆਂ ਵੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੀ ਸਾਂਝ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਲੀਗ ਉੱਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਸੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਮਯਾਬੀ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮਿਲੀ ਕਿ ਦੂਜੀਆਂ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਲੀਡਰਾਂ ਨੂੰ ਮਮਤਾ ਬੈਨਰਜੀ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੀ ਕੁੱਟ ਪਈ ਤੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭੁੱਲੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਇਸ ਯਾਦ ਨੂੰ ਭੁਲਾਉਣਾ ਔਖਾ ਸੀ। ਸਾਂਝੇ ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਨੇ ਮਮਤਾ ਬੈਨਰਜੀ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਕਿ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠਣ ਤੇ ਸਾਂਝੀ ਰਣਨੀਤੀ ਘੜਨ ਦਾ ਰਾਹ ਲੱਭਿਆ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਮਮਤਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸਮਾਨ ਉੱਤੇ ਉਡਦੀ ਰਿਹਾਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਹਕੀਕੀ ਦੀ ਝਲਕ ਤਾਂ ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਵਿਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਸੋਚ ਸੀ ਕਿ ਅਜੋਕੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਏਕਤਾ ਦੀ ਵੱਧ ਲੋੜ ਆਪਣੀ ਸੱਤਾ ਗੁਆਉਣ ਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਬੁਰੇ ਦਿਨ ਦੇਖਣ ਦੇ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਫਸੀ ਮਮਤਾ ਬੈਨਰਜੀ ਨੂੰ ਲੱਭਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲ ਕਰੇ ਤੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਣ ਦੇ ਯਤਨ ਕਰੇ, ਪਰ ਮਮਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਣ ਸੀ। ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਵੱਡਾ ਆਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਭਦਾ, ਜਿਹੜਾ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਏਦਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ

ਮਮਤਾ ਬੈਨਰਜੀ ਦੀ ਤ੍ਰਿਣਮੂਲ ਕਾਂਗਰਸ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਰ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਸਿਆਸੀ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਦੌਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾ ਹਾਲਾਤ ਉਸ ਦੇ ਸਿਆਸੀ ਵਾਸਤੇ ਮਨੋ ਜਾਂਦੇ ਭਤੀਜੇ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਬੈਨਰਜੀ ਉੱਤੇ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸੱਟਾਂ ਖਾਣ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮਮਤਾ ਬੈਨਰਜੀ ਜਿਹੜੇ ਅੰਤ ਦੇ ਵਿਗੜੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣਾਚਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਟੋਕ ਰੱਖੀ ਰਿਹਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਬਦਲਦੇ ਵੇਖਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਫਾਦਾਰੀਆਂ ਬਦਲਣ ਵਿੱਚ ਉਦਾਂ ਦੀ ਮੌਕਾਪਸ਼ਤੀ ਕਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੇ ਜਿਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਸ਼ਿਵ ਸੇਨਾ ਨਾਲ ਕਈ-ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਜਤਿੰਦਰ ਪਨੂੰ

ਜੁੱਤੇ ਰਹੇ ਏਕਨਾਥ ਸ਼ਿੰਦੇ ਵਰਗਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਬਾਲ ਠਾਕਰੇ ਦੀ ਮਾਰ-ਖੋਰੀ ਪਾੜ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਹਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕੂਟਾਪਾ ਚਾੜ੍ਹਨ ਦੇ ਸ਼ੋਕੀਨਾਂ ਨੇ ਜਦੋਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਭਾਜਪਾ ਨਾਲ ਭਿੜਨ ਦਾ ਸੋਦਾ ਮਹਿੰਗਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਸੱਤਾ ਨੇੜੇ ਰਹਿ ਕੇ ਕਾਲੀ ਕਮਾਈ ਦੇ ਮੌਕੇ ਮਿਲ ਸਕਣਗੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਸੇਨਾ ਦਾ ਵਿਗੜਾ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਪਛਾੜਦੇ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਵਫਾਦਾਰੀ ਦੀ ਕੁਝ ਸ਼ਰਮ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਬਾਲ ਠਾਕਰੇ ਦੀ ਔਲਾਦ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਿਕਲ ਆਏ, ਮਮਤਾ ਬੈਨਰਜੀ ਦੇ ਚੇਲੇ-ਬਾਲਕੇ ਪਹਿਲੀ ਸੱਟ ਵੱਜਦੇ ਸਾਰ ਦੋ-ਤਿਹਾਈ, ਐੱਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਟ ਜਣੇ ਛੱਡ ਗਏ। ਦੂਜਾ ਖ਼ਟਕਾ ਵੱਜਣ ਵਰਗੇ ਹਾਲਾਤ ਬਣਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਈ, ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਪਾਰਟੀ ਥੋਕ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਵੀਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਸਾਂ ਅੱਠ ਵਿਆਇਕ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਲੋਕ ਸਭਾ ਮੈਂਬਰਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਖਬਰ ਸੁਣਨ ਲੱਗ ਪਈ ਕਿ ਦੋ-ਤਿਹਾਈ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਕੱਠੇ ਨੇ ਤ੍ਰਿਣਮੂਲ ਕਾਂਗਰਸ ਦਾ ਝੰਡਾ ਮਮਤਾ ਤੋਂ ਖੋਹਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਿਰੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ, ਅੱਧ-ਵਿਚਾਲੇ ਹੋ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਕੁਝ ਹੋਵੇ ਦੀ ਆਸ ਵਿੱਚੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਲੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਫ ਹੈ ਕਿ ਓਥੇ ਸਿਆਸੀ ਮੌਜ਼ਾ ਪੈਣ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ

ਰਹਿ ਗਈ, ਗੰਭੀ ਖਾਰੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਰਿੜ੍ਹਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਦੂਸਰਾ ਤਜਰਬਾ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਦਾ ਹੈ। ਓਥੇ ਸੁਭਾ ਪੱਧਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਮੁੱਖ ਧਿਰਾਂ ਡੀ ਐੱਮ ਕੇ ਅਤੇ ਐੱਨ ਡੀ ਐੱਮ ਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕਾਬਲਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣਾਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਵੀਆਂ ਸਿਖਰਾਂ ਕੌਣ ਛੋਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਹਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਐੱਮ ਜੀ ਰਾਮਚੰਦਰਨ ਦੀ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਜਿਹੜੀ ਜੈਲਲਿਤਾ ਨੂੰ ਓਥੋਂ ਵੋਟਾਂ ਨੇ ਅੰਤਾਂ ਦਾ ਮਾਣ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਹੂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣ ਵਾਲੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਹੀ ਸ਼ੋਕ ਪਾਲਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰੱਖੀ। ਜਦੋਂ ਫਿਲਪਾਈਨ ਦੇ ਮਾਰਕੋਸ ਦੀ ਸੱਤਾ ਖਤਮ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਇਮੇਲਡਾ ਮਾਰਕੋਸ ਕੋਲ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸੈਂਡਲਾਂ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਮਿਲੇ ਸਨ ਤੇ ਜੈਲਲਿਤਾ ਜਦੋਂ ਅਗਲੀ ਚੋਣ ਹਾਰ ਕੇ ਲਾਂਭੇ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਏਨੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਸੈਂਡਲ ਸਨ ਕਿ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ‘ਭਾਰਤ ਦੀ ਇਮੇਲਡਾ ਮਾਰਕੋਸ’ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਐੱਮ ਕੇ ਕਰੁਣਾਨਿਧੀ ਅਤੇ ਚਾਰ ਬੀਵੀਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕਰੁਣਾਨਿਧੀ ਦੇ ਸਿਆਸੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ-ਧੀਆਂ ਐੱਮ ਕੇ ਸਟਾਲਿਨ ਅਤੇ ਕਨੀਸੈਈ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣਾਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜੈਲਲਿਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਛੱਡਿਆ, ਪਰ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਕੋਮੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰੀ ਧਿਰਾਂ ਕਦੇ ਓਥੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਤੇ ਕਈ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨਾਲ ਜੁੜਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣਾਚਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਚੁੱਪ ਕੀਤੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਇਸ ਸਾਲ ਵਿਆਨ ਸਭਾ ਚੋਣਾਂ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਝ ਵਾਪਰ ਗਿਆ, ਜਿਹੜਾ ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਭਾਜਪਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਿੰਦੀ-ਭਾਸ਼ੀ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਹੋਈ ਹਿੰਦੁਤਵ ਦੀ ਨੀਤੀ ਉਸ ਰਾਜ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੇਰਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਥਾਈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਮਯਾਬੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਦੇ ਵੋਟਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਦੀ ਇਹ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਪੜ ਕਰ ਵਿਖਾਈ ਕਿ ਜਿਸ ਰਾਜ ਦੀ ਸਤਾਸੀ ਵੀਸਦੀ ਵਜੋਂ ਧਰਮ ਪੱਖਿ ਹਿੰਦੂ ਮਾਨਤਾ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਓਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਫੋ ਫੀਸਦੀ ਏਸ਼ੀਆਈ ਵਾਲੇ ਪਰਮ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਵਾਂ ਲੀਡਰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਾਗਡੋਰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅੰਦਰ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਚਲੰਤ ਰਾਜਨੀਤੀ ਤੋਂ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਉਪਰਮ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣ ਦੇ

ਹਾਲਾਤ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਤੀਜਾ ਬਦਲ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚੁਣਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਝਲਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਰਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜਸੀ ਪੱਤੇਤੇ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਕੋਮੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਧਿਰ ਵੀ ਜੁੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤੇ ਨਤੀਜਾ ਉਸ ਨੇ ਏਦਾਂ ਦਾ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਕੋਮੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੇ ਧਨੰਤਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇੱਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਕੇਂਦਰ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਨੇ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਸੋਚ ਕੇ ਕੋਈ ਅਗੇਤਾ ਇੱਕ-ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਵਰਤਣ ਦਾ ਰਾਹ ਚੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਅੱਜ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹਾਲਾਤ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਹੜੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਹੋਰ ਹੁੰਦੀ ਵੀ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰ ਲੈਣ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਥਿਆਂ ਦੀ ਰੁਕ ਫੜ ਜਾਵੇਗੀ। ਮਮਤਾ ਬੈਨਰਜੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਸਮਾਂ ਜੇਲ੍ਹਾ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਪਿਆ ਹੈ ਤੇ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਇਕੱਲਾ ਉਸੇ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ, ਕੋਮੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਵਿਰੋਧੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੋਲ-ਬਾਣੀ ਚਾਹੇ ਜਿੰਨੀ ਸਖਤ ਪੱਧਰ ਦੀ ਹੋਵੇ, ਹੋਰ ਧਰਾਤਲ ਵਿੱਚ ਓਦਾਂ ਦਾ ਠੋਸ ਮੱਚ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ। ਜਿਹੜੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਂਗਰਸ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਸੱਤਾ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਖੁੰਸ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਆਗੂ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਪੱਲਾ ਛੁਡਾ ਕੇ ਭਾਜਪਾ ਦੇ ਦਵਤਰਾਂ ਅੱਗੇ ਅਲਖ ਜਗਾਉਣ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਓਥੇ ਜਾ ਕੇ ਓਸੇ ਕਾਂਗਰਸੀ ਲੀਡਰਗਿਪ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਹਿਰ ਉਗਲੱਛਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਮੂਹਰੇ ਉਹ ਅੱਜ ਤੱਕ ਸਿਰ ਝੁਕਾਈ ਰਿਹਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੰਜਾਬ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਹਰਿਆਣਾ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਹਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਹਾਲਾਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ।

ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾ ਬੈਨਰਜੀ ਦੀ ਹਾਰ ਅਤੇ ਹਾਰ ਪਿੱਛੋਂ ਹੁੰਦੀ ਖੱਲ-ਖੁਆਰੀ ਅਤੇ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲੇ ਚੋਣਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਸਤੇ ਕਈ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤੇ ਸਮਝ ਕੇ ਸਾਂਝ ਦਾ ਨੁਕਤਾ ਲੱਭਣਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਰਾਜਸੀ ਧਨੰਤਰਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ। ਪਿਛਲਾ ਤਜਰਬਾ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਮੌਕੇ ਤਾਂ ਪੱਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੌਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪੱਸ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਰਗੀ ਫਰਾਧਦਿਲੀ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ। ਭਾਰਤ ਇੱਕ ਨਾਜ਼ਕ ਮੌਜ਼ ਉੱਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਮੌਜ਼ ਉੱਤੇ ਬਾਂਹਾਂ ਟੰਗ ਕੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸੱਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਚਾਂਗਾਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ ਨਾਲ ਸੋਚ ਕੇ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ।

ਸੀਨੀਅਰ ਪੱਤਰਕਾਰ ਅਰੁਣ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ ਦਾ ਇਹ ਲੇਖ ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਖੇਡੀ ਜਾ ਰਹੀ ਗੱਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ, ਇਸ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੌਮ ਕਰਦੇ ਵਿਗੁਰ ਪਾਲਾਬੰਦੀ ਦੇ ਭਗਵਾਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਹਿੰਦੂ ਭਾਈਚਾਰੇ ਲਈ ਬਣ ਰਹੀਆਂ ਆਰਥਿਕ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਤੜਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੀ ਹਿੰਦੂ ਜਨਤਾ ਇਸ ਭਰਮ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਂ ਬਰਗੋਡ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦਾ ਹਿਤੀਸ਼ੈ ਹੋ ਅਤੇ ਭਗਵਾਂ ਹਰਮੁਕ ਹਿੰਦੂ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਸੁਨਹਿਰੀ ਯੁੱਗ ਲਿਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਝਣ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਠੋਸ ਮਿਸਾਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਭਾਜਪਾ ਦੀਆਂ ਨੀਤੀਆਂ ਹਿੰਦੂ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦੇ ਸਾਧਨ ਬਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਤਬਾਹੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਪੱਕ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਭਰਪੂਰ ਲੇਖ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਭਰ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। -ਸੰਪਾਦਕ

ਕੋਲਕਾਤਾ ਦੀ ਨੌਧਦਾ ਮਸਜਿਦ ਦੇ ਇਮਾਮ ਮੇਲੀਨਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸ਼ਈਕ ਰਾਸਮੀ ਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਗੱਦੀ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਗੱਦੀ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਣ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਸੁਵੇਦੁ ਆਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਭਗਵਾਂ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਨਵੇਂ ‘ਹਿੰਦੂ ਹਿਰਦੇ ਸਮਰਾਟ’ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦਾ ਅਕਸ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪਸ਼ੂ ਐਲਾਨਣ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਨੇ ਵੀ ਹਿੰਦੂ

ਅਰੁਣ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ ਅਨੁਵਾਦ : ਬੂਟਾ ਸਿੰਘ ਮਹਿਮੂਦਪੁਰ

ਕੇਂਟਰਪੰਥੀ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਫਿਰ ਹਿੰਦੂ-ਮੁਸਲਿਮ ਫਿਰਕੂ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸੋਚ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਸੁਵੇਦੂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਪੱਸ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਅਤੇ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸ਼ੈਣੀ ਵੰਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਣਤੱਤਾ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਮਾਮਾਂ ਅਤੇ ਮੁਅੱਜ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਿਕ ਵਜ਼ੀਫੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਰਾਜ ਨੇ ਇਮਾਮਾਂ ਅਤੇ ਮੁਅੱਜ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੁਮਵਾਰ 3000 ਰੁਪਏ ਅਤੇ 2000 ਦੇ ਮਾਸਿਕ ਵਜ਼ੀਫੇ ਪ੍ਰਤੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਭਲਾਈ, ਮਦਰੱਸਾ ਸਿੱਖਿਆ ਤੇ ਸੂਫਨਾ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਕਾਰਜ ਵਿਭਾਗਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਵਿੱਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵੀ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਲਾਉਡ ਸਪੀਕਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਨਮਾਜ਼ ਅਦਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮਸਜਿਦਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਮਾਜ਼ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਨਮਾਜ਼ ਵਾਹੁਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ਾਈ ਵਿੱਚ ਕੁਰਾਵਟ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਮਾਜ਼ ਪੂਰੇ ਦਿਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਸਜਿਦਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਮਾਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਮਿਤ ਸਮਰੱਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਨਮਾਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਮਸਜਿਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਕੱਠੇ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਕ ਮਸਜਿਦਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਲਾਉਡ ਸਪੀਕਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਛਾਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਮਾਇਤੀਆਂ ਲਈ, ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਰੋਰ ਧਰਮਨਿਰਪੱਖ ਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ; ਆਲੋਚਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਗਿਣਤੀਆਂ ਰਾਜਨੀਤਕ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਫਿਰਕੂ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਆਪਣਾ ਨਿਰਪੱਖ ਹਾਕਮ ਦਾ ਅਕਸ ਪੱਸ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਮੰਦਰਾਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ (ਪੁਰੋਹਿਤਾਂ) ਲਈ ਸੇਵਾ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਜ਼ੀਫਾ ਵੀ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਓ.ਬੀ.ਸੀ. ਸੂਚੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਓ.ਬੀ.ਸੀ. ਵਜ਼ੀਫੇ ਦਾ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਖ਼ਾਤਮਾ ਦਲਿਤਾਂ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਪੱਛਮੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਰ.ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਦੀ ਵੱਡੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਵਜ਼ੀਫੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਖ਼ੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਲਾਭਾਂ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਭਲਾਈ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਅਤੇ ਰਾਜਕੀ ਦਾਨ, ਜਿਵੇਂ ਹਿੰਦੂ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਥਾਨ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਦਾਨ ਵਿਭਾਗ, ਮੰਦਰਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਸਾਲਾਨਾ ਨਕਦ ਦਾਨ ਰਾਸ਼ੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਮਾਮ ਦੀ ਇਹ ਅਪੀਲ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਸ਼ੂ ਹੱਤਿਆ ਕੇਂਦਰਿਕ ਤੌਰ, 1950 ਨੂੰ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਪਸ਼ੂਆਂ ਲਈ ਪਸ਼ੂ ਚਿਕਿਤਸਾ ‘ਫਿਨੈਂਸਿੰਗ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ’ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਗਾਵਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗੱਦੀ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕਰਕੇ,

ਬੰਗਾਲ 'ਚ ਗੱਦੀ-ਰਾਜਨੀਤੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ 'ਚ ਫਿਰਕੂ ਪਾਲਾਬੰਦੀ ਦਾ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ

ਇਮਾਮ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਪਸ਼ੂ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਲਈ ਵੱਡਾ ਆਰਥਿਕ ਸੰਕਟ ਵੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਬਹੁਲਵਾਦੀ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਦੀ ਪਾਰਨਾ ਤੋਂ ਭਟਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਰਥ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਮਿਕ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂਦਾਰ ਹੈ। ਸੁਵੇਦੂ ਨੇ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਹਿਰਦੇ ਸਮਰਾਟ ਵਜੋਂ ਪੱਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਭਗਵਾਂ ਪਰਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਥਾਨ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਲਾਲਸਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਦਲ-ਬਦਲੂ ਹੈ, ਜੋ ਕਾਂਗਰਸ ਤੋਂ ਤ੍ਰਿਣਮੂਲ ਕਾਂਗਰਸ ਰਾਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿਆ ਭਾਜਪਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਉਹ ਭਗਵਾਂ ਆਗੂਆਂ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਆਰ.ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕੀ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ।

ਕਿਉਂਕਿ ਆਰ.ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਅਤੇ ਭਾਜਪਾ ਗੱਦੀ-ਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਚਿੰਤਤ ਹਨ, ਨਰਿੰਦਰ ਮੋਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਮੁਲਕ ਵਿੱਚ ਗੱਦੀ-ਹੱਤਿਆ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੋਦੀ ਨੇ 2014 ਵਿੱਚ ਅਰੁਣਾ ਸੰਠਾਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਠ ਵਾਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬਦਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੋਧ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਗੱਦੀ-ਹੱਤਿਆ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਆਧਿਕਾਰ ਮਿਲ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹਮਾਇਤੀ ਹਿੰਦੂ ਸਮਾਜ ਦੇ ਵਡੇਰੇ ਲਾਭ ਵਜੋਂ ਪੱਸ ਕਰਨਗੇ। ਅਜਿਹਾ ਕਦਮ ਗੱਦੀ-ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਭਗਵਾਂ ਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਗੱਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲੋਕ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਰ.ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਦਾ ਐਲਾਨਿਆ ਮਿਸ਼ਨ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਪਰ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਰ.ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਭਗਵਾਂ ਪਰਵਾਰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕਦਮ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਗੇ। ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ : ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੋਧ ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਮੌਦੀ ਅਤੇ ਭਗਵਾਂ ਪਰਵਾਰ ਕੋਲੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੋਧ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਹ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰਕੂ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਪਾਲਾਬੰਦੀ ਕਰਨ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਦਲਿਤਾਂ ਉੱਪਰ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੱਦੀ-ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਰੋਕਥਾ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਭਗਵਾਂ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਥਿਆਰ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਧਾਰਕ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਨਜ਼ਰੀਆ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਭਵਿੱਖ-ਨਕਸ਼ੇ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਨ।

ਹਿੰਦੁਵਾਦ ਦੇ ਹਮਾਇਤੀਆਂ ਲਈ, ਗੱਦੀ-ਰੱਖਿਆ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੱਦੀ ਪ੍ਰਤੀ ਛੁੱਝੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਗੱਦੀ-ਹੱਤਿਆ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੈਤਿਕ, ਵਾਤਾਵਰਣਕ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰ ਤ ਹ ਅਤੇ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਕਸਰ ਅਤੇ ਬਾਬਰ ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਮੁਗਲ ਹਾਕਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਵਜੋਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਗੱਦੀ-ਹੱਤਿਆ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਸੀ।

ਵਿਦਵਾਨ ਅਕਸਰ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਗੱਦੀ-ਰੱਖਿਆ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੜ੍ਹਾਂ ਹਨ, ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਰਾਜਨੀਤਕ ਲਾਮਬੰਦੀ ਨੂੰ ਸਮਾਜ ਦੀ ਪਾਲਾਬੰਦੀ ਕਰਨ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ੀਏ 'ਤੇ ਧੱਕਣ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਦਬਾਧਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸੰਦ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਗੱਦੀ-ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਨਾਂਅ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੰਗਿਆਂ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਵਿੱਚ ਵਧਾਓ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ 'ਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਜਾਂ ਗੱਦੀ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਰੀਰਕ ਹਿੰਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਆਲੋਚਕ ਰਾਜ ਪੱਧਰੀ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਤਾਂ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਦੇ

